

Pszichiátriai tepsik

A kórtermek lakói – főként, akikben már nem dolgozik az altató – nyugtalanul mocorognak és nyögdécselnek. Tepsik zörögnek a folyosón. Felriadnak a még alvók; tökéletes ébresztő. Néhányan a mosdóba tartanak, félreállnak szédelegve, sosem tudják, hogy épp kit visznek.

A halál diagnosztizálása után még két órát szokás helyén hagyni a testet. Stojka főorvos méla undorral jár-kel. Felügyel, hogy a szobatársak rá ne nyissanak a halott-ra. A bent rekedt uzsonnáért, vagy bármi egyébért már késő bemenni. Végül Laktósi, a téglalakú adjunktus kaviárszagú szájjal megállapítja a halál tényleges beálltát.

A 9-es kórteremben már lassan egy hónapja tartják bent Zsuzsát. Ő fedezte fel a fonográfot, és fejlesztette ki a sugárhajtású-repülőgépet. A világ rosszul tudja; azok a senkiháziak éjszaka ellopták a terveit. Az új gyógyszerkúra óta nyugodt, már csak kétszer sétál ki a folyosóra kávézni és cigarettázni.

Sarokházi Imre bácsi, a krónikus személyiségzavarral küszködő Dezsővel gyógyulgat együtt. Dezső megkérdi a fejét szüntelenül mozgató, több világban élő Imre bácsitól:

- Maga nem beretválkozik soha?
- Jaj!
- Maga tudja. És mit szólnak majd a látogatók?
- Ahhh, jahhhhh.

Imre bácsi most lehelte ki a lelkét. Kezdődhet a *két óra esély a feléledésre* program. Dezső kénytelen a többiekkel kártyázni, közben káromkodik, eldobja a kártyát, egyre jobban káromkodik, feje ide-oda rángatózik. Két ápoló lefogja, és az ügyeletes Stojka injekciót nyom belé.

– A hatosból valaki már megint eltüntette a hőmérőt! – nyafog az egyik tanuló-nővér.

Teás főnővér ezt már tényleg nem akarja elhinni, nézegeti a földön, a polcon, de sehol nem leli. Hát ki más, mint Kaktusz Dóra. Sikertelenül próbálja visszavarázsolni. Mocskosul benyelte.

- Te, Dóra! Hova tetted?
- A lány kerek szemével lába közé néz, büntudatosan ismételteti:
- Ebtűnt! Ebtűnt!
- Ajjaj lányom, szedd össze magad, és gyerünk!

Karon fogva totyognak a mélyzöld, alagútfolyosón, majd lifttel le a nőgyógyászati rendelőbe. A zárt ajtó mögül is hallani Kaktusz Dóra apró, éles rikkantásait: „Ebtűnt! Ebtűnt!”

Matula Zsóka, a hetvenkét éves járó beteg otthon lett rosszul. Fia és ura ülteti a kocsiba, Zsóka közben elalélt. Befektetik a hátsó ülésre. Férje szól hozzá:

– Nyugalom mama, kitartás! Mindjárt ott vagyunk! Pihenj szépen!

A neurológia bejáratánál kétfelől támogatják a váróba. Zsóka feje lóg, mint a vá-
gott tyúk nyaka. Hátradöntik. Fia suttog neki:

– Rögtön mehetünk, már bejelentkeztünk.

Egy ferdeszemű nővérke szól ki:

– Jehetnek kerem!

Felfektetik a kezelőágyra. A doki megállapítja, hogy Zsóka másfél órája elhunyt.
Feltételezhetően miután otthon elájult.

Zsuzsa ma reggel nem vizelt be. Értetlenül nézi és tapogatja lepedőjét. Szól az ápo-
lónőnek:

– Na már jól nézünk ki! Ittam én tegnap valamit?

Teás főnővér:

– Ittál, de minek... Fogd a paksamétádat, és eredj Laktósi doktorhoz.

Zsuzsa elolvassa kórlapja első oldalát: „... 2005. 12. 23-án, kilenc óra húszkor
csendesen elhalálozott az osztályunkon.” Eldobja a papírokat, körbe-körbe futká-
rozik a folyosón, és artikulálatlan hangon üvöltözi:

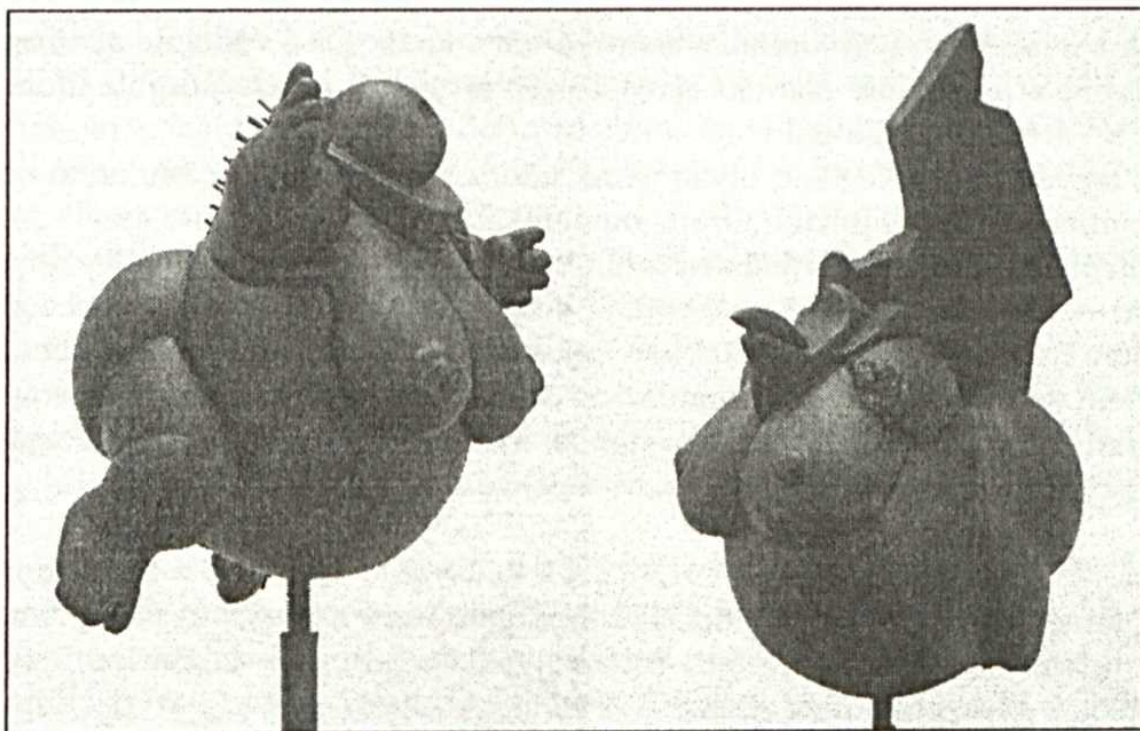
– Még élek! Élek!

Laktósi, mintha lepkét hajkurászna, cikkcakkozik utána, igyekszik nyugtatni:

– Csillapodj, picinyem! Ne félj! Nálad jobban aligha él valaki! Virágom, állj már
meg! Hozzád keverték Sarokházi Imre bácsi zárópapírjait.

Az este beálltával egyre több tepsi zörög tompán. A kihalt folyosón zötykölődnek
prosectura-remízük felé. Az ablakon bevilágít a holdfény. Hatni kezdenek az alta-
tók. Senki sem mocorog.

Az éjszakás nővér közönyös köhintése hallik.

Petró György: *Entrópia; Hárpia* (a 29. Salgótarjáni Tavaszi Tárlaton
a Balassagyarmat Város Önkormányzata díjazottja)